

Arrest

nr. 259 490 van 23 augustus 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 10 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 31 maart 2021.

Gelet op de beschikking van 16 juni 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LAHAYE *loco* advocaat J. HARDY.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in Griekenland internationale bescherming heeft verkregen.

Verzoeker betwist vooreerst de vaststelling van de commissaris-generaal dat hij actueel nog steeds internationale bescherming in Griekenland zou genieten. Hij stelt dat door de verwerende partij is nagelaten om na te vragen of in casu in Griekenland aan verzoeker een verblijfstitel zou worden verschaft bij terugkeer.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker niet betwist dat hij internationale bescherming in Griekenland heeft verkregen, maar hij stelt zich de vraag of hij het actueel nog zou genieten. Er dient te worden op gewezen dat een beschermingsstatus slechts kan ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Hiertoe dient bovendien een uitdrukkelijke beslissing worden genomen. Indien verzoeker van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan zijn verblijfsstatuut omwille van een afwezigheid, of hiertoe een procedure is opgestart, komt het aan hem toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen volstaat niet. Verder liggen er geen stukken voor die er zouden op wijzen dat verzoeker andere stappen heeft genomen om de nodige informatie te bekomen. Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden aangenomen kan worden dat verzoekers internationale beschermingsstatus in Griekenland nog steeds geldig is, wijst niets er daarenboven op dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, zijn verblijfsvergunning die verband houdt met zijn beschermingsstatus niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen.

Waar verzoeker nog verwijst naar recente arresten van de Raad, wijst de Raad er vooreerst op dat precedentenwerking niet wordt aanvaardt in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad betreft individuele gevallen, en deze heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt. Zoals supra reeds aangehaald, heeft verzoeker niet aangetoond niet te beschikken over een beschermingsstatus, of indien dit niet het geval is, hij deze niet zou kunnen vernieuwen.

3. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoeker, die een beschermingsstatus geniet in Griekenland, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat verzoeker er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de beschermingsstatus van verzoeker een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoeker er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan de verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoeker zelf in concreto dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland verleend werd, te weerleggen. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Griekenland, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat hij, wat betreft zijn persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van zijn hoedanigheid als internationaal beschermd en dat de tekortkomingen in Griekenland, waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland. Verzoeker slaagt er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu hij niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het verwijzen naar een hele resem van algemene informatie, zonder een concreet verweer te ontwikkelen tegen de motivering hieromtrent in de bestreden beslissing.

Verzoeker beperkt zich bovendien tot een loutere hypothese waar hij stelt dat hij zou kunnen worden blootgesteld aan marteling indien hij daadwerkelijk in contact zou komen met personen die het Iraanse regime steunen. Verder stelt verzoeker dat het duidelijk was dat de politie hem niet kon helpen, nadat hij twee keer was langs geweest. Hij verwijst hierbij nog naar algemene informatie, wat zoals supra reeds is vastgesteld, niet volstaat. Verzoekers betoog doet aldus geen afbreuk aan de desbetreffende motieven in de bestreden beslissing. De commissaris-generaal stelt dat verzoeker zijn bewering dat de Iraanse autoriteiten samenwerken met de Griekse niet aannemelijk maakt. Zo (i) kan hij niets bewijzen maar kan hij louter gokken, (ii) is het mogelijk dat, naar aanleiding van verzoekers arrestatie, de Iraanse autoriteiten inzage hebben gekregen in zijn juridische dossier, (iii) blijkt niet dat zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming niet worden eerbiedigd of dat zijn rechtszaak niet objectief of onafhankelijk zou verlopen, (iv) wachtte verzoeker de uitspraak van zijn zaak niet af, en (v) slaagt hij er aldus niet in aan te tonen dat hij geen eerlijk proces in Griekenland zou krijgen. Vervolgens stelt de commissaris-generaal dat verzoeker tevens niet aannemelijk maakt dat personen gelieerd aan de Iraanse ambassade hem zouden kunnen schaden. Zo (i) kan verzoeker enkel verwijzen naar anonieme dreigtelefoons, (ii) zou het over tien telefoons gaan en is verzoeker louter tweemaal naar de politie geweest, en kan hij zich niet meer herinneren wanneer de tweede keer was, (iii) is het enkel logisch dat de politie vroeg om concrete bewijzen, zoals ook verzoekers advocaat hem vertelde, dus kan hieruit geen onwil van de autoriteiten worden afgeleid, en (iv) is het opmerkelijk dat verzoeker er nooit aan dacht een ander telefoonnummer te nemen, louter omwille van praktische redenen voor de uitbetaling van een vergoeding. Dat verzoeker het belang van het krijgen van een uitkering, waar verzoeker bovendien niet aantoonde dat hij zijn nieuw nummer niet zou kunnen doorgeven, zou prefereren ten opzichte van dreigtelefoons, maakt zijn beweerde angst des te meer ongeloofwaardig.

5. *Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland.*"

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 25 maart 2021, legt verzoekende partij een aanvullende nota neer en zij wijst erop dat zij bewijzen heeft ingediend dat zij het slachtoffer is geworden van doodsb bedreigingen in Griekenland van de Iraanse autoriteiten/veiligheidsdiensten naar aanleiding van de incidenten op het Iraanse consulaat. Verzoekende partij meent dat het Commissariaat-generaal deze incidenten niet kan betwisten en evenmin verzoekende partij haar deelname aan deze incidenten. Verzoekende partij wijst er tevens op dat het Commissariaat-generaal haar vraag om internationale bescherming in Nederland en Duitsland niet heeft onderzocht zodat de zaak teruggestuurd moet worden. Verzoekende partij benadrukt dat zij een politiek profiel heeft en wijst naar de publieke berichten die zij heeft verspreid op sociale media. Verzoekende partij meent dat zij moet erkend worden als vluchteling aangezien zij in Griekenland niet de nodige bescherming kan krijgen.

4.2. De Raad wijst erop en treedt verzoekende partij bij dat de incidenten aan de Iraanse ambassade in Griekenland (Athene) begin 2018, met name de baldadigheden die er plaatsvonden tijdens/na de demonstraties begin januari 2018, net als verzoekende partij haar deelname hieraan, niet worden betwist.

4.3. Echter, waar verzoekende partij blijft volharden dat zij naar aanleiding hiervan in Griekenland, waar zij internationale bescherming geniet, het slachtoffer is geworden van doodsb bedreigingen vanwege de Iraanse autoriteiten/veiligheidsdiensten, dient te worden gewezen op de volgende pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing, die verzoekende partij niet in een ander daglicht weet te plaatsen:

"Uw bewering dat de Iraanse autoriteiten samenwerken met de Griekse (CGVS, p. 5) kunt u namelijk niet aannemelijk maken. U zegt zelf niets te kunnen bewijzen en er enkel maar naar te kunnen gokken dat de Griekse autoriteiten samenwerken met de Iraanse betreffende de rechtszaak tegen jullie (CGVS, p. 5, 10). Wat vaststaat is dat de Iraanse autoriteiten u, van wie ze weten dat u in Iran een Koran in brand stak en dit filmden (CGVS, p. 9-10), reeds kenden vooraleer u door de Griekse autoriteiten werd

gearresteerd naar aanleiding van de schermutselingen aan de Iraanse ambassade in Athene. Uit niets blijkt dat de Griekse autoriteiten informatie hebben doorgestuurd naar de Iraanse. Wat wellicht wel mogelijk is, is dat de Iraanse autoriteiten, die bij monde van hun ambassadeur een klacht tegen u en de andere betogers hebben ingediend, inzage hebben gekregen in het juridische dossier. Dit feit neemt echter niet weg dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland niet geëerbiedigd worden. Uit iets blijkt dan ook dat de gerechtelijke procedure waarin u zich in Griekenland bevindt niet objectief en onafhankelijk zou verlopen. Bovendien wachtte u ook de uitspraak van de rechtszaak niet af. Meer nog, u weet zelfs niet of er reeds een uitspraak is gevallen (CGVS, p. 6). Hoewel uw advocaat in Griekenland u proactief op de hoogte hield van de vorderingen en de verdaging van de nieuwe zitting, volgde u de verdere procedures niet meer op (CGVS, p. 6). U bent er aldus niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u geen eerlijk proces te beurt zou vallen in Griekenland.

Uw vrees om door de personen gelieerd aan de Iraanse ambassade in Iran geschaad te worden kan u evenmin aannemelijk maken. Gevraagd naar concrete aanwijzingen kan u slechts verwijzen naar de protestacties waaraan u deelnam zonder dat verduidelijkt hoe u uit uw loutere activiteiten een bedreiging voor uw leven in Griekenland afleidt (CGVS, p.8-9). Als enige indicatie meent u dat de anonieme telefoontjes door leden van de Iraanse ambassade gepleegd werden (CGVS, p.9). In het kader van de dreigtelefoontjes (CGVS, p.6-7) toont u evenwel niet op overtuigende wijze aan dat u een begunstigde van de internationale bescherming in Griekenland, rekening houdend met uw individuele situatie, de nodige ernstige pogingen ondernomen hebt om er uw rechten te doen gelden. Nochtans moet in het licht van hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Griekenland u biedt, evenals dat u dit uitvoerig en omstandig documenteert. U haalt aan dat u ongeveer tien dreigtelefoontjes had verkregen maar slechts tot tweemaal toe naar de politie bent gegaan (CGVS, p. 7). Vreemd is dat u zich niet meer kan herinneren wanneer u een tweede maal bent gegaan. De politie vertelde u dat ze concrete bewijzen nodig had om uw aanklacht te kunnen behandelen, wat ook uw advocaat u vertelde (CGVS, p. 7-8). De politie vertelde u eveneens dat u diende terug te komen indien u daadwerkelijk geslagen werd (CGVS, p. 8). U trok echter nooit naar een ander politiekantoor noch een ander departement noch naar andere organisaties om de bedreigingen aan te kaarten (CGVS, p. 8-9). Opmerkelijk is dat u er ook nooit aan dacht van telefoonnummer te veranderen in Griekenland, louter omwille van praktische redenen voor de uitbetaling van een uitkering (CGVS, p. 8). Dat u het belang van het krijgen van een uitkering prefereert ten opzichte van het krijgen van dreigtelefoontjes plaatst een wezenlijke kanttekening bij de waarachtigheid, minstens de ernst van de feiten die u inroept.” (eigen onderlijning)

In zoverre verzoekende partij ter zitting betoogt dat zij bewijzen heeft ingediend dat zij het slachtoffer is geworden van doodsb bedreigingen in Griekenland van de Iraanse autoriteiten/veiligheidsdiensten naar aanleiding van de incidenten op het Iraanse consulaat, kan zij hierin niet worden gevolgd. Immers, voor zover haar argumentatie betrekking heeft op de stukken die zij eerder neerlegde, werpt verzoekende partij geen ander licht op hetgeen eerder met betrekking tot die stukken op goede grond in de bestreden beslissing werd vastgesteld, zoals o.a. de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat de neergelegde gerechtelijke documenten aantonen dat er een gerechtelijke procedure tegen verzoekende partij loopt in Griekenland, maar die stukken geenszins aantonen dat haar rechten er zouden worden geschonden en dat zij er geen eerlijk proces zou krijgen.

Wat de per aanvullende nota van 13 juli 2021 -waar ter zitting naar wordt verwezen- bijgebrachte “klacht van K. E. dd. 23.06.2021” betreft, zoals het stuk in de bijgevoegde inventaris wordt aangeduid, stelt de Raad vooreerst vast dat het niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling, zoals voorgeschreven door artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij gebrek aan een dergelijke vertaling is de Raad niet verplicht dit document in overweging te nemen (RvS 11 maart 2009, nr. 4111 (c)). Het document betreft bovendien geen origineel, doch slechts een fotokopie ervan waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan, aangezien kopieën door allerlei knip- en plakwerk makkelijk na te maken en fabriceren zijn. Overigens blijkt uit de door verzoekende partij bijgevoegde vertaling naar het Engels geen enkele verwijzing naar en kan hieruit geen direct verband met verzoekende partij haar persoon(lijk situatie) worden afgeleid. Om voorgaande redenen vormt het betreffende stuk geenszins een objectief bewijs dat verzoekende partij in Griekenland (met de dood) zou worden bedreigd door personen die dichtbij het Iraanse regime/de Iraanse ambassade staan. Bovendien blijkt uit het stuk nergens en kan hieruit, gelet ook o.a. op de vaststelling dat hierin nergens over verzoekende partij, laat

staan over haar beweerde problemen met de Iraanse autoriteiten wordt gesproken, op generlei wijze worden afgeleid dat verzoekende partij haar veiligheid niet zou kunnen worden gegarandeerd in Griekenland, zoals in de aanvullende nota op algemene, niet onderbouwde wijze wordt voorgehouden. In dit verband kan opnieuw worden gewezen op de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoekende partij slechts zeer beperkte inspanningen heeft ondernomen om hulp en/of bescherming van de Griekse politie, en ruimer de autoriteiten, in te roepen voor de bedreigingen die ze stelt te hebben ontvangen. Uit niets blijkt en verzoekende partij toont op generlei wijze *in concreto* aan dat zij alle (redelijke en realistische van haar te verwachten aan te wenden) middelen die het recht en haar internationale beschermingsstatus haar in Griekenland bieden heeft uitgeput en dat de Griekse autoriteiten niet in staat of onwillig zouden zijn om haar met betrekking tot eventuele veiligheidsproblemen hulp en/of bescherming te verlenen.

Wat de bij voormelde aanvullende nota gevoegde screenshots betreft van drie Instagramprofielen die verzoekende partij zouden toebehoren en waarmee zij zich als een politieke tegenstander van het Iraanse regime wil profileren, stelt de Raad opnieuw vast dat deze niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling, waardoor de Raad niet verplicht is deze documenten in overweging te nemen. Waar in de aanvullende nota wordt geopperd dat verzoekende partij bij een terugkeer naar Griekenland haar politieke standpunten niet zal kunnen ontkennen en zij het risico loopt "opnieuw" met de dood te worden bedreigd door de Iraanse autoriteiten wegens haar houding, dient te worden herhaald en beklemtoond dat eerder door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede grond werd vastgesteld dat verzoekende partij haar vrees om in Griekenland door personen gelieerd aan de Iraanse ambassade geschaad te worden niet aannemelijk kan maken, en wijst de Raad erop dat zo al aangenomen wordt dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van verzoekende partij haar berichten op Instagram, hetgeen nergens en zeker niet uit de door verzoekende partij bijgebrachte naar het Engels vertaalde berichten vanop haar profielen blijkt, verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij in geval van eventuele problemen naar aanleiding van haar sociale media- gedrag geen beroep kan doen op de Griekse autoriteiten en dat deze haar niet zouden kunnen of willen helpen.

4.4. Wat betreft de argumentatie ter zitting dat het Commissariaat-generaal haar vraag om internationale bescherming in Nederland en Duitsland niet heeft onderzocht zodat de zaak teruggestuurd moet worden, gaat de Raad ervan uit, minstens vermoedt hij dat verzoekende partij hiermee doelt op haar vraag, zoals die in haar verzoekschrift wordt gesteld, om de situatie ter onderzoeken van enkele door haar genoemde personen die samen met haar betrokken waren bij het incident aan de Iraanse ambassade en die in de door haar neergelegde juridische stukken worden vermeld en die, zo oppert verzoekende partij zonder hier een bewijs van bij te brengen, in Nederland en Duitsland als vluchteling zouden zijn erkend. De Raad wijst erop dat de bewijslast in beginsel op de verzoekende partij rust -het komt aan de verzoekende partij toe om het verzoek om internationale bescherming te staven- en het niet aan de verzoekende partij, doch aan de commissaris-generaal toekomt om de inhoud en de krijtlijnen van diens onderzoek uiteen te zetten. Het is niet aan de verzoekende partij om de contouren van diens onderzoek te bepalen, in welk verband er dient op te worden gewezen en benadrukt dat de commissaris-generaal over een discretionaire marge beschikt wat de beoordeling van de in het kader van het verzoek om internationale bescherming aangebrachte elementen betreft. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal zijn plicht tot een individueel onderzoek van verzoekende partij haar verzoek om internationale bescherming heeft nageleefd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De Raad wijst er nog op dat elk verzoek om internationale bescherming individueel wordt onderzocht en beoordeeld met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak, zoals *in casu* geschiedt.

4.5. Uit de door de verzoekende partij bijgebrachte informatie van o.a. Aida blijkt dat de Griekse autoriteiten, hierin ondersteund door verschillende ngo's, niet onverschillig staan tegenover de situatie van begunstigten van internationale bescherming, doch blijkens diezelfde informatie kan in de praktijk soms niet worden voorkomen dat statushouders in Griekenland in een situatie terechtkomen waarin zij niet, dan slechts (zeer) moeilijk kunnen voorzien in basisbehoeftes, zoals wonen, eten en zich wassen. De druk op de beschikbare voorzieningen voor statushouders in Griekenland is erg groot, waardoor o.a. het risico op dakloosheid erg hoog is. Gelet op de politieke (wetswijzigingen die de hulp aan statushouders inperken en beperken) en socio-economische situatie in Griekenland zoals die blijkt uit de rapporten waarnaar wordt verwezen, wordt voor statushouders -waaronder zij die terugkeren vanuit een andere lidstaat en niet (meer) in het bezit zijn van verblijfsdocumenten- de toegang tot o.a. huisvesting, sociale voorzieningen, (gezondheids)zorg en de arbeidsmarkt erg bemoeilijkt. Die onzekere en weinig rooskleurige situatie in Griekenland maakt dat het voor statushouders moeilijk(er) kan zijn om

zelfstandig hun rechten te effectueren en om te voorzien in de meest fundamentele behoeften zoals eten, onderdak en stromend water. Rekening houdende met die informatie kan niet worden ontkend dat begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, zoals verzoekende partij, zich er in erg moeilijke en soms schrijnende levensomstandigheden kunnen bevinden en dat zij worden geconfronteerd met belemmeringen inzake de toegang tot socio-economische en medische hulp voor erkende vluchtelingen.

Daargelaten de vraag of en in welke mate thans (nog) kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel (en er kan van worden uitgegaan dat de levensomstandigheden die statushouders bij een terugkeer naar Griekenland te verduren krijgen niet de bijzondere hoge drempel van zwaarwegendheid van het arrest *Ibrahim* van het Hof van Justitie bereiken), meent de Raad dat, gelet op het voorgaande en rekening houdende met de persoonlijke situatie van verzoekende partij, een verder en gedegen onderzoek van verzoekende partij haar situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland aangewezen is.

De Raad wijzigt om die reden zijn standpunt van de beschikking.

5. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 november 2020 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS